

Boos

In deze mooie voorjaarsperiode ben ik overwegend mild en positief gestemd. Genieten van het prachtige weer, de blauwe hemel, de explosie van bloesem en blad, de heerlijke geuren, de mensen die uit hun winterverpakking kruipen. Het wordt nog niet te warm, de nachten zijn fris, en de ochtenden steeds weer fonkelnieuw, alsof je dagelijks met een schone lei mag beginnen. Tot zover gaat het goed, het leven lacht me toe.

Ronduit boos en verdrietig word ik echter van de aanblik, overal in de stad, van al die zinloos vernielde fietsen. Dat gaat als volgt. Je zet je fiets ergens onbewaakt neer, maar wegens omstandigheden lukt het je niet hem nog dezelfde dag op te halen. Hij moet een nachtje overblijven. Doe dan maar een schietgebedje en vraag de lieve god op je blote knieën of je tweewieler gespaard kan blijven. Want er bestaat een levensgrote kans dat iemand er net zo lang op gaat staan springen tot één of meer wielen volledig zijn vernield, lamp, spatbord of jasbeschermer zijn vertrapt en liefst het gehele frame voorgoed waardeloos is gemaakt.

Alles moet kapot, heel erg kapot.

Onder Leidse Idioten schijnt dit een heerlijk tijdverdrijf te zijn, maar helaas heb ik er nog nooit een op heterdaad kunnen betrappen. Laatst trof ik een mooie Gazelle waarvan het achterwiel op meerdere plaatsen was gebroken! Een pijnlijk voorbeeld van ongeremd zinloos geweld. Alles van waarde is weerloos, vooral een onbewaakte Gazelle.

Fiets gestolen? Ook pijnlijk, maar dan heeft iemand er nog wat aan op de zwarte markt of als tijdelijk noodvervoer. Valt mee te leven. Dit zinloze, willekeurige vernielen roept echter pure boosheid in me op. Vol van wraakvisioenen (ik zie mezelf dansend bovenop een vandaal) ben ik even mijn heerlijke voorjaarsgevoel kwijt. Wie een fiets vertrapt, trapt rechtstreeks op mijn weerloze ziel.